KVINDEN OG SAMFUNDET

DANSK KVINDESAMFUNDS FORMAAL ER:

a) AT UDVIKLE OG DYGTIGGØRE KVINDER TIL DEN FULDMYNDIGE BORGERS ANSVAR OG ARBEJDE.

b) AT ARBEJDE FOR GENNEMFØRELSEN AF KVINDERS FULDE LIGESTILLING MED MÆND I FAMILIE, SAMFUND OG STAT.

c) AT FORBEDRE KVINDERS OG BØRNS KAAR, SÆRLIG AD LOVGIVNINGENS VEJ.

UDGIVET AF DANSK KVINDESAMFUND.

31. AARG. 31. DECEMBER 1915. Nr. 22.

Nytaarsnat.

Hvem sidder der ved Tidens Vand
Hvor Aaret ebber ud,
Og skriver i det vaade Sand
En Bøn om Rejsebud?

En Kvinde over Middelaar,
Men ældet ej af Aand.
Med Vejens Støv i Dragt og Haar
Og Vandringsstav i Haand.

Vel fem og fyrre Gange gik
Til Havet hendes Vej,
Men hver Gang hun det Budskab fik:
»Din Vandring slutted ej«.

Men denne Gang med Sejrsbud
Hun kom til Havets Bred.
»Naar Aarets Kilde ebber ud,
Jeg lægger Staven ned«.

Og Kilden synker med et Kluk
I Havets Moderskød;
Igennem Natten gaar et Suk:
Det gamle Aar er død.

Og Kvinden svinger glad i Aand
Sin Stav, beredt til Kast,
Men føler om sin Arm en Haand,
Der holder hende fast.

Og frem af Nattens Kaabe tung
Et Væld af Lys, der gaar,
Og midt i Lyset kæk og ung,
Hun ser det nye Aar.

Da synker modløs hendes Arm
Og lyttende hun staar,
Imens en Stemme dyb og varm
Til hendes Hjerte gaar:

»Du har ventet paa mig, det er sagt mig forvist,
Vi to skal slaa Følge fra nu og til sidst.
Mit Haab og min Tillid jeg sætter til Dig,
Mit Navn vil Du hædre og smykke min Vej.